

Sygn. akt VII Ka 72/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014r.

sprawy F. K.

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 4 grudnia 2013r., sygn. akt II W 187/13

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. B. kwotę 728,57 (siedemset dwadzieścia osiem złotych i pięćdziesiąt siedem groszy) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego F. K. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym, w tym kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku VAT od opłaty w kwocie 504 (pięćset cztery) zł.

Sygn. akt VII KA 72/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Mrągowie wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013r. w sprawie II W 187/13 przeciwko F. K. (1) obwinionemu o to, że w dniu 1 marca 2013r. o godz. 16.25 na ul. (...) w M., kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) wyposażonym w pasy bezpieczeństwa przewoził na tylnym siedzeniu bez fotelika ochronnego dziecko w wieku mniejszym niż 12 lat i wzroście nie przekraczającym 150 cm

tj. o wykroczenie z art. 97 kw

orzekł:

obwinionego **F. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę nagany.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżyła obrońca obwinionego kwestionując zasadność orzeczenia co do F. K. kary nagany, w sytuacji gdy wystarczające było odstąpienie od wymierzania kary z uwagi na wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie.

W oparciu o powyższą argumentację skarżąca wniosła o zmianę wyroku i odstąpienie od wymierzania obwinionemu kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie i zasadnie przyjął, że obwiniony jest winny zarzucanego mu czynu. Swoje ustalenia Sąd oparł o szczegółową i wnikliwą analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Sam obwiniony zresztą nie kwestionuje swojego zawinienia w zakresie przewożenia wnuczki w samochodzie bez fotelika ochronnego, choć jednocześnie podnosi, że działał w stanie wyższej konieczności.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia dyspozycji art.16§1 kw albowiem F. K. nie działał w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącemu dobru chronionemu prawem, którego nie można było inaczej uniknąć a dobro poświęcone nie przedstawia wartości oczywiście większej niż dobro ratowane. Wręcz przeciwnie zachowanie podjęte przez obwinionego narażało na niebezpieczeństwo przewożone bez fotelika ochronnego dziecko. W żadnym wypadku nie sposób bowiem podzielić stanowiska, że z uwagi na rozwijaną prędkość dziecko było bezpieczne skoro sam obwiniony wskazywał na bardzo trudne warunki drogowe- gołoledź, śliska droga. Ponadto nawet przy prędkości rzędu 30 km/h przewożona osoba (w szczególności dziecko) nie korzystająca z pasów w pojeździe narażona jest na działanie stosunkowo wysokiej siły bezwładności. Tym samym w sprawie nie zachodzi stan wyższej konieczności.

Natomiast okoliczności podawane przez obwinionego dotyczące przyczyn, dla których zdecydował się na podjęcie jazdy pomimo braku fotelika ochronnego spowodowały orzeczenie przez Sąd I instancji najłagodniejszego rodzaju kary przewidzianej za to wykroczenie. Sąd Okręgowy podziela to stanowiska i jednocześnie nie znajduje żadnych dalszych okoliczności, które nakazywałyby uznanie, że w sprawie zachodzą przesłanki z art.39§1 kw. Przepis ten pozwala na odstąpienie od wymierzenia kary w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie związanych z charakterem i okolicznościami czynu lub właściwościami i warunkami osobistymi sprawcy. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja tak w zakresie samego czynu jak i osoby sprawcy nie zachodzi.

Co do charakteru i okolicznościami czynu, to wskazano je już wcześniej.

Nie sposób również przyjąć aby warunki i właściwości osobiste sprawcy uzasadniały nadzwyczajne złagodzenie konsekwencji związanych z popełnionym wykroczeniem. F. K. był świadomy podejmowanego zachowania i na nie się zdecydował. Podjęcie innego rozwiązania związanego z zapewnieniem odebrania wnuczki z przedszkola było możliwe, choć być może wiązałoby się to z pewnymi trudnościami. W konsekwencji w sprawie nie zachodzi wypadek, o którym jest mowa w powołanym przepisie.

Uznać zatem należy, że orzeczenie co do kary w żadnym wypadku nie jest rażąco surowe. Kara nagany w odpowiedni sposób uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu wymienionego oraz jego stopień zawinienia, a także spełnia cele prewencji indywidualnej i społecznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy-art.437§ 1kpk, art. 438 pkt. 4 kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności oraz jego sytuacja materialna.

Na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu stosowną opłatę wraz podatkiem VAT od tej opłaty uwzględniającą dwa terminy rozpraw oraz wydatki związane z dojazdem do Sadu.